

ΑΡΙΣΤΟ

ΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Έν Αθήναις και Πειραιεϊ
 έτησία δραχ. 12, έξαμηνία δραχ. 7.
 Διά τὰ δημόσια καταστήματα » 20.
 Έν ταϊς Έπαρχίαις,
 έτησία δραχ. 14, έξαμηνία δραχ. 8.
 Έν τῷ Έξωτερικῷ,
 έτησία φράγ. 16 έξαμηνία φράγ. 9.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ

Δι' έκασον στίχον διατριβῶν λεπ. 50.
 Δικαστικῶν κατασχέσεων » 8.
 Αί άποδείξεις υπογράφονται παρά μό-
 νον τοῦ Παν. Π. Πηγαδιώτου. Αί έπι-
 στολαί άπευθύνονται εις αυτόν. Η δέ
 συνδρομή εἶνε υποχρεωτική δι' έν έτος
 και προπληρώνεται εις Αθήνας.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

Η ΑΘΗΝΑΙΚΗ ΛΕΣΧΗ ΚΑΙ Ο ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΑΥΤΗΣ.

Β.

Υπεσχέθημεν άλλοτε τοῖς ήμετέροις άναγνώσταις νά δώσωμεν αυτοῖς μικράν τινα εικόνα τοῦ δημοσιευθέντος έκτρωματικῷ κανονισμοῦ τῆς κατ' εὐφημισμὸν κληθείσης Αθηναϊκῆς Λέσχης, ἧς ίδρυται εἰσὶν εἴκοσι τῶν παρ' ἡμῖν αυτοκαλουμένων άριστοκρατικῶν ἵνα δέ τὸ ποῖόν τῆς εἰκοσάδος ταύτης κατανοηθῆ, άνάγκη νά διαιρέσωμεν αὐτήν εις τρεῖς κλάσεις, ὧν ἡ μὲν πρώτη περιλαμβάνει τοὺς ζῶντας και ινοσιένους κληρονομικῷ ἢ προικῶφ δικαιώματι, ἡ δευτέρα τοὺς κατ' άνάγκην και άκουσίως παρεπομένους, και ἡ τρίτη τοὺς περισυρομένους και παραπειθόμενους, πλὴν πάντοτε καταχρητέους.

Εἶπομεν οὖν ἐκ τῆς άγέλης ταύτης διὰ τοῦ άρθρου 32 τοῦ κανονισμοῦ άποκλείονται πάντες οἱ κάτοικοι Αθηῶν και Πειραιῶς (έπομένως διὰ τοὺς Μεγαρεῖς, Σα-

λαμινίους και λοιποὺς έπαρχιώτας ἡ Λέσχη μένει έλευθέρα Κέρκυρα), έξαιρουμένων τῶν αντιπροσώπων τῶν ξένων μεγάλων δυνάμεων και λοιπῶν ύψηλοτήτων, εις ἃς τὸ Συμβούλιον τῆς Λέσχης ἤθελεν εὐδοκήσει ἐν τῇ ύψηλῇ αὐτοῦ συνέσει ν' άποστείλῃ εἰσιτήριον, άφοῦ προηγουμένως μείνῃ τόνομα τοῦ εὐδαίμονος νεήλυδος ἐπὶ οὐκτῷ ἡμέρας τοιχοκολλημένον και έκτεθειμένον ἐν τῇ Λέσχῃ (άρθρ. 6) ἵνα πάντες γνωρίσωσι τὸ εἰσελευσόμενον άγελαῖον δν, εις τίνα κλάσιν ανήκει.

Οὐδεὶς άφορολόγητος εἰσέρχεται (άρθρ. 7) και τοῦτο διότι τῆς περιουσίας τῆς Λέσχης άνηκούσης εις τοὺς ιδρυτάς, πρὸς οὓς και διανεμηθήσεται ἐν περιπτώσει διαλύσεως (άρθρ. 2), αὐτῆ έπρεπε νά ληφθῆ πρόνοια ἵνα αυξάνῃ ἐκ προσόδων τακτικῶν και έκτάκτων ὅταν δέ ἡ περιουσία τῆς Λέσχης άποκτήσῃ κάποιαν σπουδαιότητα, τότε οἱ φίλοι ιδρυται διὰ τῆς γνωστῆς ἤδη μεθόδου, ἣν και ἐφήρμοσαν πρὸ μικροῦ εις έτερον ίδρυμα, έργον τῶν χειρῶν των, τότε, λέγομεν, δι' ένὸς άπλουστάτου ψηφίσμα-

τος μεταβιβάσουσι τὰ ιδρυτικά των ταῦτα δικαιώματα εις τὴν Λέσχην, ὡς αἰώνιον και άίδιον αὐτῆς κτήμα, αντί τοῦ εὐπελοῦς ποσοῦ τῶν εις τὸ Ταμεῖον τῆς Λέσχης εὐρηθησομένων μετρητῶν. Έπειδὴ ὅμως πιθανὸν νά σκανδαλισθῆ τις τῶν νεήλυδων, ὡστε νά θελήσῃ ποτὲ νά φέρῃ πρότασιν καταστρεπτικῆν τοῦ τοιοῦτου εὐεργετικῷ σκοποῦ ἐλήφθη πρόνοια έξασφαλιστική κατά πάσης τοιαύτης αυθάδους ἐπιδρομῆς, και οὕτως ἐν άρθρῳ 21 αναγράφουσι μεγάλους γράμμασι «Πρότασις οἰαδήποτε κατὰ τῶν δικαιωμάτων τῶν ιδρυτῶν εἶναι άπαράδεκτος.»

Άλλ' ἵνα τὸ Ταμεῖον τῆς Λέσχης πληρωθῆ ὡς οἶόν τε τάχιστα, ἡ εἰσοδος έπετράπη και εις άλλους, οὓς ἤθελεν εγκρίνει μὲν διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας ἡ δμάς τῶν ιδρυτῶν, υποχρεοῖ ὅμως πάντοτε εις τὴν ἐκ προκαταβολῆς πληρωμὴν έκατὸν δραχμῶν νέων (άρθρ. 2) έτησίως και υποχρεωτικῶς ἐπὶ πενταετίαν ὄλην, ελαβον έπομένως πρόνοιαν ὡστε αἱ δραχμαὶ νά ὄσι και νέαι, διότι κατὰ τὴν γνώ-

Κ Η Π Ο Σ

Η ΝΕΑ ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΟΥ ΜΙΜΗ.

Συλλογισμένος, σκεπτικὸς πολὺ καιρό 'θρισκόμουν,
 Και τὸ μυαλό μου έσφιγγα και έσυλλογιζόμουν
 Τί νέον θέμα νά εὔρω γιὰ τὸν Αριστοφάνη,
 'Όπου εις ὄλους γενικὴν έντύπωσιν νά κάνῃ.
 Και τὸ χοντρὸ κεφάλι μου κτυποῦσα εις τὸν τοῖχο,
 Μήπως μπορέσω και εὔρω κανένα νέο στίχο.

'Άλλ' αν και στὸ κεφάλι μου ανέβαινε τὸ αἷμα,
 Και έκοπίαζα πολὺ νά εὔρω νέον θέμα,
 'Ό οἶστρος δέν κατέβαινε στὸ χλούβιο μου κεφάλι,
 Και έκαθόμουν σαν χαζὸς με συλλογὴ μεγάλη
 Και ὀλοένα βάσταγα στὸ χέρι τὸ κονδύλι,
 Μήπως και εὔρω έξαφνα λαμμία νέα ὕλη.

Μὰ έξαφνα αντιπροχθές ἐνῶ σκεπτόμουν εἶδα
 Τὸν Λέοντα Παράνυμφον εις τὴν Έφημερίδα,
 Τὴν κωμῳδιαν τοῦ γνωστοῦ τραμπούκαρου Μιμίκου,
 Τοῦ ποιητοῦ τοῦ χάρτινου ἐκείνου Κοχορίκου,
 Και τῆς Θυσίας έρωτος και τοῦ Κουκάκη κι' άλλων
 Δραμάτων και κωμῳδιῶν σπουδαίων και μεγάλων.

"Αμα εἰδιάβασα αὐτὴν τὴν νέζ κωμῳδία,
 'Επαψ' εὐθὺς ἡ λύπη μου και ἡ στενοχωρία,
 Κι' ἀπ' τὴν πολλή μου τὴν χαρὰ δέν εἰξευρα τί κάνω,
 Κι' ἐπήδησα σαν παλαβὸς ἀπ' τὸ σκαμνὶ μ' ἀπάνω,
 Και έμπροστά μου έβαλα πένα, χαρτί, μελάκι,
 Κι' αὐτοὺς τοὺς στίχους έκαμα γιὰ τὸν Αριστοφάνη.

Πάλι ἐγὼ, πάλι ἐγὼ προβαίνω εις τὸ μέσο,
 Δραματικὸ Μιμίκο μου, διὰ νά έπαι έσω
 Τὸν Λέοντα Παράνυμφον, τὸ νέον σύγγραμμά σου,
 Τὸ έργον τὸ θαυμάσιον, τὸ άριστούργημά σου.
 Αὐτὴ ἡ κωμῳδία σου τὴν φήμην σου ὀ' αυξήσῃ,
 Και τὴν φιλολογίαν μας ἐκ νέου θά πλουτίσῃ.

μην, ἢν πρό τινας ἐγράφε καὶ ὑπεστήριζεν ἐν τῶν μελῶν τῆς Λέσχης, τὸ νόμισμα διὰ τῆς φθορᾶς ἀπόλλυσι τὸ 1[20 τῆς ἀξίας του· ἐπομένως ἂν ὑποτεθῆ ὅτι ἡ πληρωμὴ τῆς συνδρομῆς τῆς Λέσχης ἤθελε γενῆ με πεντάδραγμα Ἑλληνικὰ παλαιά, τότε κατὰ τὴν σοφὴν ταύτην θεωρίαν, πρέπει νὰ θεωρηθῆ ὡς μὴ γενομένη, διότι τὰ τᾶλλα ταῦτα διὰ τῆς τριακονταετοῦς αὐτῶν χρήσεως ἀπώλεσαν πλέον ὅλοσχερῶς τὴν ἀξίαν αὐτῶν, καὶ ἐπειδὴ εἰς τὸν ἀρχαῖον καὶ ἀμαθῆ τοῦτον λαὸν ἡ θεωρία αὐτὴ δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν ἐφαρμόζεται ἤδη εἰς τὴν Λέσχην πρὸς μεγάλην τοῦ ἐπινοήσαντος αὐτὴν ἰκανοποίησιν. (ἀκολουθεῖ)

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἡ Ὑψ. Πύλη ἐρεθισθεῖσα, διότι πολλὰι χιλιάδες Μαυροβουινῶν ἔλαβον μέρος εἰς τὸν Ἑρζεγοβιναῖον ἀγῶνα, ἀπεράσισεν ἐν ὑπουργικῇ συμβουλίᾳ νὰ κηρύξῃ τὸν πόλεμον κατὰ τοῦ Μαυροβουίνου. Ἄλλ' ὁ πρέσβυς τῆς Ῥωσσίας, ὁ κατεργάρας Ἰγνατιέφ, μετὰ τῶν πρέσβειων τῶν δύο ἄλλων δυνάμεων, παρέστησεν εἰς τὸν μέγαν Βεζύρη, ὅτι τὴν κήρυξιν τοῦ πολέμου δὲν ἐπιδοκιμάζουσι παντάπασιν αἱ τρεῖς σύμμαχοι δυνάμεις. Τούτους λόγους τοῦτους φεβηθεὶς ὁ Βεζύρης, δὲν ἐπιμένει πλέον εἰς τὴν κήρυξιν τοῦ πολέμου, ὁ Σουλτάνος ὁμοῦς θέλει καὶ καλὰ νὰ κηρύξῃ τὸν πόλεμον.

— Ὁ ὑπὸ τοῦ κ. Ἄντων. Βαρβέρη διευθυνόμενος δραματικὸς θίασος θὰ παραστήσῃ ὀριστικῶς τὸ ἑσπέρας τῆς αὔριον Κωνσταντῖνον τὸν Παλαιολόγον, δράμα τοῦ Λευκαδίου Ζαμπελίου εἰς πράξεις πέντε. Καθὰ μανθάνομεν, πολλὰι καταβάλλονται δαπάναι διὰ τὴν σκηναῖαν διασκευασίαν, καὶ τὴν πολυτέλειαν τῶν ἐνδυμασιῶν, καὶ τὴν ἐν γένει ἐπιτυχιαν τοῦ δράματος. Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς πέμπτης πράξεως ἡ ὀρχήστρα θὰ παιανίσῃ πένθιμὸν τινα ᾠδὴν, ἀφιερωμένην εἰς τὴν σκίαν τοῦ Καραϊσκάκη,

συνθεθεῖται ὑπὸ τοῦ ἀνθοπολογαχοῦ κ. Ἰωαννίδου, συνθετοῦ πολλῶν ὠραίων μουσικῶν ἔργων. Πιστεύομεν ὅτι τὸ κοινὸν θέλει συρρεύσει ἀθρόον εἰς τὴν παράστασιν τοῦ ὠραίου τούτου δράματος, ἀναμνησκόντος τὴν πῶσιν τοῦ τελευταίου γόνου τῆς Βυζαντινῆς Αυτοκρατορίας.

Λόγου γενομένου περὶ ἑλληνικῶν παραστάσεων, παρακαλοῦμεν τοὺς συναδέλφους μας ὅπως μὴ ἀναγγέλωσι τι περὶ αὐτῶν, πρὶν ἢ λαμβάνωσιν ὀριστικὰς πληροφορίες ἐκ τῆς διευθύνσεως τοῦ θίασου.

— Ἀναγκαζόμεθα καὶ αὖθις νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς ὅσα προηγουμένως εἶπομεν περὶ τοῦ πολυφυλκίτου Ἀθανασίου Ζάππα ἐκ τοῦ χωρίου Λαμπόου τῆς Ἠπείρου, εἰς δὲν προτίθεται ἡ Κυβέρνησις ν' ἀπονεύμῃ τὸ παράσημον τοῦ Σωτήρος, χωρὶς κὰν νὰ ἐξετάσῃ, τίς ἐστὶν ὁ ἀνθρώπος οὗτος. Ἀναγκαζόμεθα νὰ ἐπανέλθωμεν, διότι ὅσα ἐπανειλημμένως ἐγράψαμεν περὶ τῆς ποιότητος καὶ τοῦ χαρακτήρος αὐτοῦ, τοῖς πᾶσι γνωστὰ, δὲν ἠδυνήθησαν, ὡς φαίνεται, νὰ πείσωσιν εἰσέτι τὴν Κυβέρνησιν, ὅπως ἄρῃ πᾶσαν ὑπὲρ αὐτοῦ περὶ παρασῆμου ἰδέαν. Καὶ διὰ τί τοῦτο; Μὴ ἡ Κυβέρνησις καὶ ἰδίως ὁ ἀρμόδιος Ὑπουργὸς Κοντόσταυλος, ὅστις μετὰ μείζονος περισκέψεως προβαίνει εἰς τὴν διανομὴν παρασῆμων, δυσπιστεῖ περὶ τῆς ἀληθείας τῶν ὑφ' ἡμῶν γραφομένων; Ἄλλ' ἐὰν εἰς τὴν δημοσιογραφικὴν ἡμῶν φωνήν, τὴν μετὰ πάσης εὐκρινείας ἐκφερομένην καὶ μονοντὰ συμφέροντα καὶ τὴν τιμὴν τῆς Πατρίδος ἀείποτε ὑπ' ὄψιν ἔχουσαν, δυσπιστῆ, δὲν ἐρωτᾷ τούτλαχιστον πάντα ἐντιμον ποσὴν καὶ ὅποια ἐπραξε κατὰ τὴν ἐνταῦθα πρὸ ἐνός ἔτους διαμονὴν του καὶ τί ἔπαβον οἱ μετ' αὐτοῦ συναλλαχθέντες; Δὲν ἐρωτᾷ πάντα ἐντιμον συμπολίτην του διὰ νὰ μάθῃ, ἂν τὸ καταληθῆν παρὰ τοῦ ἀειμνήστου Εὐαγγέλου Ζάππα κληροδότημα εἰς τὸ ἀνωτέρω χωρίον του, εἰς 25 χιλιάδων δραχ. κατ' ἔτος διατήρησιν σχολείων, ἐκπαίδευσιν νέων, συντήρησιν πτωχῶν κλπ.

δὲν τὸ διαχειρίζει αὐτὸς οὗτος ὅπως βούλεται ἐναντίον τῶν βρῶν διατάξεων τῆς διαθήκης αὐτοῦ; Δὲν ἐρωτᾷ τοὺς ἐπισταμένους διὰ νὰ πληροφορηθῆ, ἂν δὲν προτρέπη καὶ ἐξαναγκάσῃ καθ' ἐκάστην τὸν ἰδρυτὴν τῆς παρὰ τὸ στάδιο μεγάλης γεφυρας Κωνσταντῖνον Ζάππα νὰ παύσῃ παρέχων τῇ Ἑλλάδι εὐεργετήματα; Δὲν λέγομεν λόγους κακοὺς, οὔτε καταδεχόμεθα νὰ μεταδίδωμεν ψευδῆ γεγονότα, οὔδε ἠθέλαμεν ἐπιστήθει ἐπὶ τοσοῦτον τὴν προσοχὴν τοῦ ἐπὶ τῶν Ἑξωτερικῶν Ὑπουργοῦ, ἂν ἐπρόκειτο ν' ἀπονεύμῃ παράσημον ἐστὼ καὶ εἰς τὸν ἐλάχιστον ἀγαθὸν πολίτην, τὴν ἐλαχίστην προσεγγιζόντα τῇ Πατρίδι εὐεργεσίαν. Ἄλλὰ θὰ ἦναι ἄρνησις δημοσιογραφικοῦ καθήκοντος, ἂν ἀφήσωμεν ἐν σκότει τὸν ἀρμόδιον Ὑπουργὸν περὶ τῆς διαγωγῆς ἀνθρώπου, ὅστις, ὡς οἱ ἐπιστάμενοι διαβεβαίωσιν, ἐγένετο καὶ δὲν παύει γινόμενος πρόξενος μεγίστης βλάβης πρὸς τε τοὺς ἰδιώτας καὶ ἐν γένει πρὸς τὴν Πατρίδα. Ἄλλ' ὅσον περισσώτερον φῶς ἐξακολουθῶμεν βίπτοντες ἐνώπιον τοῦ ὑπουργοῦ περὶ τῆς ποιότητος αὐτοῦ, ἐπὶ τοσοῦτον δικαιούμεθα νὰ μεμφώμεν αὐτὸν καὶ ν' ἄρωμεν πᾶσαν, ἢν ἔχομεν ὑπὲρ αὐτοῦ ἀγαθὴν ἰδέαν, ἐὰν, ἐν γνώσει ὦν, ὑπέσθη εἰς τοσοῦτον ἀσύγγνωστον ἀμάρτημα, ἀπονέμων παράσημον εἰς εὐτελῆ καὶ ἀνάξιον, πρὸς ἐμπαιγμὸν τῆς Πατρίδος. Προσεχῶς θέλομεν δημοσιεύσει καὶ ἄλλας βητάς, λίαν σκανδαλώδεις, πράξεις αὐτοῦ, ἅς διεπράξατο κατὰ τῶν κκ. Πούλια καθηγητοῦ, Θερμογιάνη καὶ λοιπῶν, ὅπως ὁ κ. ὑπουργὸς φωτισθῆ ἐτι μᾶλλον καὶ ἄρῃ πᾶσαν ἀμφιβολίαν.

— Τὴν παρελθούσαν τετάρτην ἐδόθη τέλος πάντων ἡ ὄνομασία εἰς τὸν τεχνητὸν λόφον τοῦ Φαλήρου, ὠνομάσθη δὲ Δραγάτης. Πολλοὶ ἔστειλαν διαφόρους ὀνομασίας διὰ τὸν λόφον τοῦτον. Ὁ Καμποῦρ-Ἐφέντης τὸν ὠνόμασε «Πατρίδα καὶ Νεότης» ὁ Μιμίκος Κορομηλᾶς «Κουκάκη» ὁ Βαμπᾶς «Λημέρι τῶν Βλακῶν» ὁ Φιλ. Παρασκευαΐδης «Ραχοῦλα», ὁ Θεόκουφος

Ῥοιδᾶς «Συντεκτιχίον Κηφῆρων» ὁ Ἄντωνος «Κοπρῶνα» κτλ. Ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι εἰς τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος λόφον ἔπρεπε νὰ δοθῆ ἡ ὄνομασία «Κεράτιος Λόφος», τὴν ὁποίαν, καθὼς ἐμάθομεν, ἀπέστειλεν ὁ φίλος λατρός κ. Ἀλεξ. Θεοδωρίδης.

— Ὁ Τραμποῦκρος Μιμίκος ὁ Κορομηλᾶς, διὰ νὰ ἐπισημάνῃ τὴν ὀσμῆμα ἐπεκτεινομένην βλακείαν του, ἐδημοσίευσεν διὰ τῆς «Ἐφημερίδος» του καὶ ἕτεραν κωμῶδιαν τὸν «Λέοντα Παράνυμφον», ὑπερβαίνουσαν κατὰ τὴν βλακείαν τὸν «Πετεινὸν», τὸν «Κουκάκη», τὴν «Ἐρωτος Θεσίαν» καὶ τὰ ἄλλα σπουδαιότατα καὶ πασίγνωστα συγγραμμάτα του. Καθὰ μανθάνομεν, πολλοὶ ἐκ τῶν συνδρομητῶν τῆς «Ἐφημερίδος» ἐξέφρασαν τὰς εὐχαριστίας εἰς τὸν κ. Κορομηλᾶν, διότι διὰ τῶν ὠραίων κωμωδιῶν του διπλασιάζει τὴν «Ἐφημερίδα» του, καὶ τοιοῦτοτρόπως καθιστᾷ αὐτὴν χρήσιμον εἰς πᾶσαν ἀνάγκην.

— Ὁ «Ταχυδρόμος Ἀθηνῶν» τῆς 14 τοῦ μηνὸς λέγει «Πολλὰ ληγονται περὶ τοῦ ἀπολεσθέντος τουρκικοῦ ἐπισήμου ἀδαραπεύση ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον τοὺς προσβληθέντας ὑπὸ τῶν κυρικῶν καυμᾶτων.

— Ἡ «Παλιγγενεσία τῆς δευτέρας (12 Ἀπριλίου) περὶ τῶν πανηγύρεων Μεγάρων εἶπε ἡ χάρις τῆς Εὐαγγελιστρίας, νὰ θεωραπεύση ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον τοὺς προσβληθέντας ὑπὸ τῶν κυρικῶν καυμᾶτων. Ἡ «Παλιγγενεσία τῆς δευτέρας (12 Ἀπριλίου) περὶ τῶν πανηγύρεων Μεγάρων εἶπε ἡ χάρις τῆς Εὐαγγελιστρίας, νὰ θεωραπεύση ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον τοὺς προσβληθέντας ὑπὸ τῶν κυρικῶν καυμᾶτων. Ὁυτος λοιπὸν ἦτον ὁ κύριος Κ. Π. Μανουσάκης, τακτικὸς συντάκτης τῆς «Παλιγγενεσίας».

— Ὁ κύριος Γεράσιμος Μαυρογιάννης, πρῶην πρόξενος Μασσαλίας καὶ Γεργεστής, βουλευτῆς Κεφαλληνίας, ποιητῆς καὶ ζωγράφου, βίξοσπάτης ἄκρος, συντάκτης διαφόρων ἐφημερίδων, πρῶην δὲ καὶ νῦν ἕκτακτος συντάκτης τῆς «Παλιγγενεσίας» τοῦ κυρίου Γιάγκου Ἀγγελιοπούλου, ἀνεψιοῦ τοῦ Ῥήγα Παλαμίδου, μεταφραστῆς λεξικιδρίου τῶν κυριῶν ὀνομάτων τῆς Εὐρώπης, καὶ μέλλων μεταφραστῆς καὶ σχολιαστῆς τοῦ Θεοκρίτου, ἀνὴρ τέλος

νὰ θανατώσῃ τὰς κακὰς καὶ ἐπιζημίους πρὸς τὸ ἔθνος πράξεις. Καὶ πράγματι μόλις ἀνεφάνη ἡ ἐφημερίς αὐτὴ, καὶ ἀμέσως ἐθανάτωσεν ὅλον τὸν κόσμον καὶ σὺμ-πασαν τὴν δημοσιογραφίαν.

— Τὰ κυρικὰ καύματα ἤρχισαν πολὺ πρόωρα νὰ ἐπιδρῶσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πολλῶν. Ὁ διοικητῆς τῆς Φιάλαγος κ. Κουμουνοδουράκης τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν, δετελοῦντο τὰ γενικὰ γυμνάσια τῆς Φιάλαγος, ὠδήγησε τοὺς φοιτητὰς ἐν μέσῳ ἀποτόμων βράχων, φοραγῶν, βευσμάτων καὶ πετρῶν, καὶ εἰσέγαγεν αὐτοὺς ἐντὸς τῶν σιτοφόρων ἀγρῶν, θέλων δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου νὰ δείξῃ εἰς τοὺς φαλαγγίτας, ὅτι πρέπει νὰ μαρτυρῶσιν ὡς αὐτοὶ λουροὶ τοὺς βράχους καὶ τὰς φαραγγὰς ἐν καιρῷ πολέμου, καὶ νὰ τρέχωσιν ἐλευθεροὶ ὡς τυρῆται ἐν μέσῳ πετρῶν. Οὕτω δὲ ἔκαμε τοὺς Φαλαγγίτας νὰ τρυπήσουν τὰ παπούτσια των καὶ νὰ βλασηροῦσιν τὴν ὄραν καὶ τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ἐκέκρησαν ὑπὲρ τοῦ σχηματισμοῦ τῆς Φιάλαγος. Εἶπε ἡ χάρις τῆς Εὐαγγελιστρίας, νὰ θεωραπεύση ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον τοὺς προσβληθέντας ὑπὸ τῶν κυρικῶν καυμᾶτων.

— Ἡ «Παλιγγενεσία τῆς δευτέρας (12 Ἀπριλίου) περὶ τῶν πανηγύρεων Μεγάρων εἶπε ἡ χάρις τῆς Εὐαγγελιστρίας, νὰ θεωραπεύση ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον τοὺς προσβληθέντας ὑπὸ τῶν κυρικῶν καυμᾶτων. Ὁυτος λοιπὸν ἦτον ὁ κύριος Κ. Π. Μανουσάκης, τακτικὸς συντάκτης τῆς «Παλιγγενεσίας».

— Ὁ κύριος Γεράσιμος Μαυρογιάννης, πρῶην πρόξενος Μασσαλίας καὶ Γεργεστής, βουλευτῆς Κεφαλληνίας, ποιητῆς καὶ ζωγράφου, βίξοσπάτης ἄκρος, συντάκτης διαφόρων ἐφημερίδων, πρῶην δὲ καὶ νῦν ἕκτακτος συντάκτης τῆς «Παλιγγενεσίας» τοῦ κυρίου Γιάγκου Ἀγγελιοπούλου, ἀνεψιοῦ τοῦ Ῥήγα Παλαμίδου, μεταφραστῆς λεξικιδρίου τῶν κυριῶν ὀνομάτων τῆς Εὐρώπης, καὶ μέλλων μεταφραστῆς καὶ σχολιαστῆς τοῦ Θεοκρίτου, ἀνὴρ τέλος

πολυτεχνίτης κ' ἐρημοσιπότης εἶσε τὸ στοιχεῖόν του, διορισθεὶς διευθυντῆς τοῦ πολυτεχνείου (Σχολεῖου τῶν τεχνῶν), ἀπολυθέντος ἀδικῶς τοῦ τέως τοιοῦτου Δ. Ἄντωνοπούλου, ταγματάρχου τῶν Γενικῶν ἐπιτελῶν, καὶ εἰδόμενος τῶν βιομηχανικῶν γνώσεων. Ἡ πέτρα τοῦ σκανδάλου ὁ ἀρειμάνιος Τζουμπελῆς κατακρίνεται ἀκόμη, διότι ἄλλοτε χάριν τοῦ γαμβροῦ του διήρπασεν εἰς δύο τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δημοσίας ἐκπαίδευσως. Ὁ κ. Ἄλ. Κουμουνοδουρὸς ὁμοῦς θὰ ἐπηρεῖτο μάλιστα ἐὰν τὴν ἀπλήρη διευθύνσιν τοῦ πολυτεχνείου διήρπει εἰς δύο τμήματα, τὸ τῆς καλλιτεχνίας καὶ τὸ τῆς μηχανικῆς, καὶ εἰς μὲν τὸ πρῶτον τμήμα διώρπει κἀνεὶα κατάλληλον καλλιτέχνην, εἰς δὲ τὸ δεύτερον τὸν παυθέντα ἤδη, ἢ καὶ ἄλλον ἀνωτέρον του. Ἄλλως...

— Ἐρωτῶμεν τοὺς ἀρμόδιους, διατί πλεῖσται μαῖαι δὲν εἶνε εἰσέτι ἐγγεγραμμέναι ἐν τῷ ἀρμόδιῳ βιβλίῳ, ὅπως τελῶσι τακτικῶς τὸν ἐτήσιον φόρον τοῦ ἐπιτηδεύματός των; Εἶνε δίκαιον αἱ μὲν κυρίαὶ αὐταὶ νὰ κατορθώσιν διὰ παντοίων μέσων νὰ μὴ ἐγγραφῶσιν ἢ νὰ διαγραφῶσιν μετέπειτα, τὰ δὲ βάρη αὐτῶν νὰ βασιάζωσιν αἱ λοιπαὶ ἐγγεγραμμέναι, αἵτινες διὰ τοῦ πολυμύθου τούτου ἐπαγγέλιματος συντηροῦσι τέκνα ἀπωρανωμένα καὶ γοιεῖς πατοῦ χροῦ Ἰουσοῦ φ' Ἀράπη κυρίου Νικολάου Παπαδοπούλου, ἐκδότου τῆς ὑπερτεσσαρακοντούτιδος ἀπτεροῦ «Φήμης.» Οὗτος λοιπὸν ἦτον ὁ κύριος Κ. Π. Μανουσάκης, τακτικὸς συντάκτης τῆς «Παλιγγενεσίας».

— Ὁ κύριος Γεράσιμος Μαυρογιάννης, πρῶην πρόξενος Μασσαλίας καὶ Γεργεστής, βουλευτῆς Κεφαλληνίας, ποιητῆς καὶ ζωγράφου, βίξοσπάτης ἄκρος, συντάκτης διαφόρων ἐφημερίδων, πρῶην δὲ καὶ νῦν ἕκτακτος συντάκτης τῆς «Παλιγγενεσίας» τοῦ κυρίου Γιάγκου Ἀγγελιοπούλου, ἀνεψιοῦ τοῦ Ῥήγα Παλαμίδου, μεταφραστῆς λεξικιδρίου τῶν κυριῶν ὀνομάτων τῆς Εὐρώπης, καὶ μέλλων μεταφραστῆς καὶ σχολιαστῆς τοῦ Θεοκρίτου, ἀνὴρ τέλος

Εἰς φίλος τῆς δικαιοσύνης.

ΣΚΗΝΑΙ ΝΕΑΝΙΚΟΥ ΒΙΟΥ

Ὑπὸ
ΣΤΩΙΚΟΥ.

Τὸ 1867 ἤμην ἐτι μαθητᾶριον τῆς πρώτης τάξεως τοῦ ἑλληνικοῦ σχολεῖου, ἐξ ἧς, διὰ λαθρεμπορίου διδασκαλικῶν εὐρέθην τὸ 1868 μαθητῆς τῆς α' τάξεως τοῦ ἐν τῷ Βαρβακείῳ γυμνασίου. Ὁ μακαρίτης γυμνασιάρχης μου Παυλίδης, ὅστις ἐν πολλοῖς ἐμώραινεν, εἶχε λάβει οὐχὶ τοσοῦτον κολακευτικὴν ἰδέαν περὶ τῆς διαγωγῆς μου, συναντήσας με κατὰ τὴν παραμονὴν τοῦ νέου ἔτους σφυρίζοντα μετὰ δύο συμ-μαθητῶν μου ἐν μέσῳ τῆς Ἑρματικῆς ὁδῶν παρὰ τὰ ὄψα παρθενικοῦ τινος ζωτροῦ ζευγους, μαθητῶν ἐξωτερικῶν, διὰ τὸ ἀσκανδαλίστον—τοῦ Ἀρσακείου. Ἐκτοτε με εἶχε θέσει ὑπὸ τὴν τοῦ ἐπιστάτου ἐπιτήρησιν, πιστοῦ αὐτοῦ κατασκόπου. Τὸ αὐτὸ ἔτος εἶχον ἐκδόσει καὶ μίαν κωμω-

δίαν, ἧς ἡ μόνη ἀξία συνίσταται εἰς τοὺς μακροσχινεστάτους μονολόγους. Διὰ τὰς γυναικας ὁμοῦς εἶχε καὶ ἕτεραν ἀξίαν, κατὰ ἴσταν τὸν νεαρὸν συγγραφέα λίαν εἰς αὐτὰς ἐνδιαφέροντα, διὰ τὰς μικρὰς καὶ ἐπιπολαίους γνώσεις, ἅς ἐν αὐτῇ ἐπεδείκνυεν δι' αὐτὰς καὶ αἵτινες ἐφαίνοντο μεγάλα ἀναλόγως τῆς νεαρότητος ἡλικίας τοῦ συγγραφέως.

Παρὰ τοῖς συμμαθηταῖς μου καὶ πρὶν μὲν ἔλαβον ὑπόληψιν ἐξ ἐπαγγέλιματος ἔραστοῦ, βίως ὁμοῦς ἡ ἰδέα αὐτὴ ἐβραῖώθη παρ' αὐτοῖς μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς ἐν λόγῳ ἀφελικίνου κωμωδίας μου. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν με συνεβουλεύοντο εἰς τὰς ἐρωτικὰς μετὰ τῶν μαθητῶν ὑποθέσεις των, ἐνοιὸ δὲ καὶ με παρεκάλουν ἵνα συντάσω αὐτοῖς καὶ τὰ ἐρωτικά των γραμμάτια. Ἐγὼ, ἐξετάζων αὐτοὺς μετὰ κωμικῆς σοβαρότητος περὶ τῶν προσόντων, τῆς καλλονῆς καὶ ἡλικίας τῶν ἐρωμένων αὐτῶν, ταῖς ἐπέδιδον τὴν ἐπιούσαν συνεταγμένην τῇ ἐπιστολῇ. Διὰ τὰς πρώτας

ἐρωτικὰς ἐπιστολάς, εἶχον ἀείποτε ἐν καὶ μόνον σχέδιον ἑτοιμον, οὕτως ἔλαϊ ἀνεξαιρέτως αἱ περιχοπαὶ ἦταν ἀντιγεγραμμέναι ἐκ τοῦ Παύλου Μόντες τοῦ Σῆ. Στίχους, ἐπειδὴ ποτὲ δὲν εἶχον τὴν εὐχαίρειαν νὰ συναρμώσω, προσεκόλλουν τοιοῦτους συνήθως ἀποσπᾶν ἐκ τοῦ Ὀδοιπέρου τοῦ Σούτπου, ἢ ἐκ συγγραμμάτων ὁμοειρέτων. Ἀναπόσπαστοι ὁμοῦς ἦσαν εἰς πᾶσαν ἐπιστολὴν οἱ ἐξῆς, οἵτινες μοι ἐφαίνοντο λίαν ἐκφραστικοὶ καὶ εὐαίσθητοι.

Σὲ ἀγαπῶ ὡς ἀγαπᾷ ἡ γουαλιὰς τὰ βόδα ὡς ἀγαπᾷ ὁ ναυαγὸς τὸ ξύλον ποῦ τὸν τῶζει.

Καλῶς ἡ μήτηρ τὸν υἱὸν μετὰ βραχίαν [νόσον]

Καὶ ἀγαπᾷ τὸν νεοτὸν ἡ μήτηρ ὅταν κρῶξῃ Καλῶς τὰ βόδα ἀγαποῦν τὴν ζωογόνον [ἀρσόνον]

Σὺ εἶσαι ἡ ψυχὴ μου, σὺ εἶσαι τὸ φῶς μου, Ὡ ἐὺκαλία πάντοτε παρὶσσαι ἐμπρός μου. (ἀκολουθεῖ!)

Αὐτῇ, χρυσὲ Μιμίκου μου, ἡ νέα κωμωδία Περνάει τὸν Κουκάκη σου, τὴν Ἐρωτος Θεσίαν, Τὸν χάρτινον τὸν Πετεινὸν, τὸ Μηδὲν ἄγαν κ' ἄλλα Ποιήματά σου θαυμαστά, σπουδαῖα καὶ μεγάλα, Σὲ τούτῃ τὴν πρωτότυπη καὶ νέα κωμωδία Ἐφάνης πλέον ποιητῆς με θεῖα φαντασία.

Πάλι ἀπάνω στὰ φτερά τοῦ οἰστρου σου μᾶς παίρνεις, Καὶ ἔξω εἰς τὴν Κηφισιά, Μιμίκου μου, μᾶς φέρνεις, Καὶ μέσα εἰς ἀνάκλιτρα κ' ἐδώλια μᾶς βίχνεις, Κι' ἐκεῖ τῆς κωμωδίας σου τὰ πρόσωπα μᾶς δείχνεις. Τί χαρακτηριστῆρες κωμικοὶ! Τί πρόσωπα ἀστεῖα! Καὶ τί πλοκῆ πρωτότυπος! τί θεῖα κωμωδία!

Ἐκεῖνος ὁ Χαρμίδης σου τί κουτοφοβιστάρης! Κι' ἐκεῖνος ὁ Παλπέτας σου τί φίνος κατεργάρας! Ἡ Ἄννα τί ῥωμαντικὴ, τί εὐγενὴς ἐκεῖνος Ὁ Θάνατος, καὶ τί μασκαρᾶς ὁ νέος Κωνσταντῖνος, Ποῦ παίρνει πίσω τ' ἀκριβὸ τοῦ γάμου δακτυλίδι Ἀπὸ τῆς Ἄννας τὸν μπαμπᾶ, τὸν κύριον Χαρμίδην!

Ἀπὸ τὰ γέλοια τὰ πολλὰ σπαρτάραγα σὰν ψάρι, Καὶ ὅταν πλέον ἐφθασα ἐκεῖ ποῦ τὸ λειοντάρι Μουχρῖζει, κ' ὁ Χαρμίδης σου ξαφνιάζεται, τρομάζει, Καὶ τρέχει ἀπ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ καὶ μποῦρ, μποῦρ, μποῦρ, φωνάζει, Καὶ με τὰ δύο χέρια μου κρατοῦσα τὴν κοιλιὰ μου, Κι' ὀλίγ' ἀκόμη κόντεψα νὰ βγάλω τ' ἐπὶ ἐρά μου.

Ἄμμ' ὅταν ὁ Παλπέτας σου, τὸ ψεύτικο λειοντάρι, Εἰς τὸν Χαρμίδην ἐμπροστὰ ἴμιλῃ σὰν παλληκάρη, Καὶ ὄλοένα τὸν ῥωτᾷ τί κάνει ἡ μικρὴ του, Κι' αὐτὸς θαρρεῖ πῶς τὸν ῥωτᾷ γιὰ τὸ μικρὸ σκυλί του, Κι' ἀμέσως τὴν Μπουμποῦκα του τὴν σκύλλα του φωνάζει, Τί ἀστειώτης κωμικῆ, τί γέλοια καὶ τί χάζι!

Ὡ! σεῖς μεγάλοι ποιηταὶ σιάνη, καπνὸς γενῆτε, Καὶ ἀπὸ τῆς ποιήσεως τὸν οὐρανὸ χαλιῆτε. Ὡ! Μολιέρε θαυμαστὲ, περίφημε Γολδόνη, Καὶ ἄλλοι κωμωδοποιοὶ, κλίνατ' ἀμέσως γόνου Ἐμπρός εἰς τὸν Μιμίκου μας, γιὰτὶ αὐτὸς καὶ μόνον Θὰ λάμπῃ εἰς τοὺς ἅπαντας αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

